

dran desplegats només 2.500 soldats al sud de l'Iraq. Com voleu contenir els vostres enemics, ni encara menys assetjar-los?

—A Bàssora els iraquians ja s'ocupen de les tasques de policia.

—No sembla que hi tinguen gaire èxit?

—La violència entre faccions religioses a Bàssora és relativament baixa. El problema és a Bagdad, i allà hi patrullen els soldats nord-americans.

—Heu sobrevalorat la vostra influència en el govern dels Estats Units?

—No. Tots hem subestimat la manera com podien sorgir i ajuntar-se molts rebels, i com provarien d'aturar-nos després d'haver eliminat els talibans de l'Afganistan i Saddam de l'Iraq. Hem subestimat la profunditat del problema. Tanmateix, trobe que la nostra resposta només pot ser: si ens combaten durament, hem de contraatacar. Hem d'assumir responsabilitats. Hem de combatre'ls, pertot.

—Amb la decisió de contenir el terrorisme a l'Afganistan i entrar en guerra amb l'Iraq, no heu escampat, sense voler, el terrorisme?

—Això és un mite generalitzat a Occident. Nosaltres no hem criat els terroristes, ni és culpa nostra que siguin com són. Aquesta gent té una ideologia, i en l'era de la globalització i de la comunicació de masses han descobert la força del terrorisme.

—Abans del vostre atac no hi havia cap cèl·lula d'al-Qaida a l'Iraq. Amb la vostra guerra, no heu propiciat el centre de reclutament més gran del món?

—Cal anar molt amb compte amb aquestes insinuacions. Al-Qaida avui és molt activa a l'Iraq, però si els terroristes no estigueren ocupats a l'Iraq sembrarien el terror en alguna altra banda. Ara bé, nosaltres els cacem i en matem molts.

—El problema fonamental no és que combatre els terroristes fa sortir nous terroristes, i no tan sols a l'Iraq, sinó també a Europa? Que la vostra campanya contra el terrorisme a l'Orient Pròxim, en realitat l'ha estès a Espanya i Anglaterra?

—Creure que oprimim els musulmans per eliminar els talibans i Saddam és absurd. Volem engegar processos democràtics a l'Iraq fent costat als innocents, contra els terroristes.

—Creieu realment que amb la prolongació del temps d'ocupació creixen les possibilitats de pau a l'Iraq?

—No tan sols amb la permanència de les tropes nord-americanes, sinó mitjançant la construcció d'institucions democràtiques a l'Iraq. Si demaneu a la nostra gent a Bàssora, us diran que la 10a Divisió de l'exèrcit iraquí ja està en bones condicions.

—La pau a l'Iraq és qüestió d'anys o de decennis?

—No n'estic segur, però sé que la derrota del terrorisme global és una empresa que pot durar una generació. Les arrels del terror són fondes, i aquesta gent és present a molts racons del món. Els terroristes estan disposats a usar el terrorisme com una arma poderosa. Estan disposats a mantenir aquest combat durant molt de temps.

—Què teniu pensat de fer quan deixeu el 10 de Downing Street?

—Ja ho veurem.

—El vostre assessor Lord Anthony Giddens, pare de la tercera via, us descriu, a vós i al vostre successor Gordon Brown com el duo Lennon & McCartney de la política britànica. El laborisme podrà mantenir-se al poder només amb una part del duo?

—Malgrat totes les tensions i les dificultats, tots dos hem treballat ensems amb molt d'èxit durant molts anys. Gordon Brown té una gran responsabilitat d'aquest èxit, i estic segur que continuarà la nostra tasca.

—Quan vau arribar el 1997 a Downing Street, no hi havia quasi res —només una ampolla de xampany, regal del vostre predecessor, John Major, amb una targeta de felicitació on hi havia escrit: "És una gran feina. Passa-t'ho bé." Vist en perspectiva, no resulta un sarcasme?

—Passar-s'ho bé és un terme incorrecte. Ha estat un privilegi, ha estat molt emocionant.

—Bill Clinton deia del seu temps a la Casa Blanca: "N'he gaudit cada dia." Vós heu gaudit també de cada dia?

—Podria renunciar tranquil·lament a alguns dies de la nostra segona legislatura.

*Stefan Aust / Hans Hoyng
© SPIEGEL-EL TEMPS
Traducció: Guillem Soler*

L actualitat política russa d'enguany és condicionada pel calendari electoral: els comicis legislatius de la tardor i els presidencials de la primavera, als quals Vladímir Putin no es pot tornar a presentar. Quasi tot allò que passa al país s'interpreta en clau preelectoral. Putin ha declarat en diverses ocasions que no modificarà la constitució per poder-se presentar a un tercer mandat i ha de deixar-ho tot ben lligat perquè el seu successor continuï el curs polític actual i el poder romangui a mans dels mateixos grups. Totes les enquestes indiquen que el pròxim president de Rússia serà el candidat que designi el Kremlin.

Andrei Il·lariónov, ex-assessor del president rus en afers econòmics, que ara forma part de la coalició opositora L'Altra Rússia, considera que actualment el Kremlin intenta mobilitzar l'electorat contra un enemic comú com s'ha fet abans de totes les eleccions presidencials des de 1996. "Aleshores eren els comunistes, el 2000 els terroristes, el 2004 els oligarques i ara s'ha triat d'enemic els països democràtics occidentals, com en temps soviètics." Segons Il·lariónov, aquesta tria justificaria l'agressivitat dels darrers mesos en la política exterior russa.

Democràcia en retrocés. Tal com denuncien diverses organitzacions internacionals i russes, el país no ha millorat gens pel que fa a drets humans i llibertats democràtiques, i els informes constaten que en alguns aspectes hi ha hagut un retrocés. Per exemple, en el dret de tenir un judici just i independent, perquè cada vegada el poder judicial depèn més de l'executiu. De fet, des de l'estiu de l'any passat, quan es va endurir la llei contra l'extremisme encabint-hi les activitats contra el règim, el Kremlin fa ús d'aquesta llei per silenciar veus dissidents. Tota l'oposició es queixa que no pot accedir als canals estatals i que les comissions electorals que registren els partits polítics actuen arbitràriament. D'aquí van venir els problemes per a presentar candidatures a les eleccions del març passat d'alguns parlaments regionals. Però, malgrat tots els obstacles, l'oposició fa mesos que es belluga molt per fer-se sentir al carrer.

Torcebraç del Kremlin amb els disconformes

Aquest darrer any a Rússia ha sorgit un moviment opositor que intenta aplegar sectors molt diferents units pel rebuig al president Putin. De moment, són molt minoritaris i víctimes d'una forta repressió. El dilluns 11 de juny van tornar a sortir al carrer per protestar.

per l'ex-campió mundial d'escacs Garry Kaspàrov, el cap més visible de la coalició; la Unió Popular Democràtica Russa, de l'ex-primer ministre Mikhaïl Kassiànov, que des del congrés del partit, a principi de juny –quan va reafirmar la intenció de presentar-se a les presidencials–, s'ha desmarcat de la protesta al carrer de la coalició; Rússia Treballadora; el moviment Per una Vida Digna; i dos partits il·legalitzats fa poc: el Partit Republicà i el Partit Nacional-bolxevic, al capdavant del qual hi ha Eduard Limónov. La coalició també té el suport d'uns quants moviments defensors dels drets humans.

Un grup de joves del Partit Nacional-bolxevic criden consignes durant la Marxa dels Disconformes feta a Moscou l'11 de juny.

El mapa de l'oposició real al govern i al partit oficialista Rússia Unida ha canviat. Si fins ara hi havia el Partit Comunista, el partit liberal Iàbloko i la Unió de Forces de Dretes (aquests darrers actualment no tenen presència al parlament federal, la Duma), els últims mesos s'hi ha afegit la coalició

L'Altra Rússia. Aquesta plataforma ha organitzat la protesta al carrer amb les anomenades Marxes dels Disconformes, a diverses ciutats, per exigir democràcia, llibertat i, sobretot, eleccions lliures.

L'Altra Rússia inclou ideologies molt diferents: el Front Civil Unit, liderat

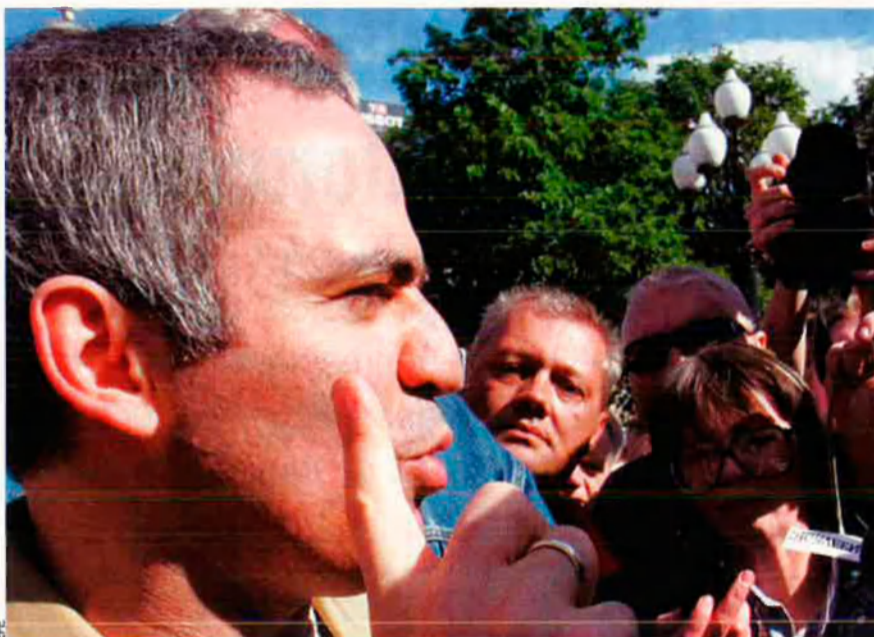
Fer front comú. L'Altra Rússia vol promoure un únic candidat d'oposició a les presidencials del març que ve. Els polítics consideren que aquesta barreja de forces polítiques perifèriques tan diferents en frenarà la consolidació com a força opositora, perquè els serà difícil de posar-se d'acord en un

L'Altra Rússia vol promoure un únic candidat d'oposició amb vista a les presidencials del març que ve

programa. Alexei Makarkin, analista del Centre de Tecnologies Polítiques, considera que L'Altra Rússia sí que es pot convertir en una força política real, però que té poques possibilitats a les eleccions. Makarkin defineix la plataforma com un "còctel de forces polítiques unides pel fet de no estar registrades com a partits, que si ho fossin ja serien rivals".

Mentrestant, Kaspàrov convida tota l'oposició a unir-se per aconseguir el canvi de règim, però de moment ni el Partit Comunista ni els liberals de Iàbloko ni la Unió de Forces de Dretes no formen part de L'Altra Rússia, tot i que hi coincideixen en la crítica del govern de Putin i hi han col·laborat en accions concretes. La diferència principal és que els uns tenen un programa establert i es presentaran a la tardor per intentar entrar a la Duma i L'Altra Rússia se centra en la necessitat de canvi de règim i insta a fer boicot a les legislatives.

Els organitzadors de les Marxes dels Disconformes tenen moltes dificultats per dur-les a terme: pel gran nombre de detencions, pels pocs manifestants, que els líders de la coalició atribueixen a la por, pel gran desplegament policíac i la forta repressió

L'ex-campió mundial d'escacs Garry Kaspàrov, el cap més visible de la coalició L'Altra Rússia, va participar en la Marxa dels Disconformes del dilluns 11 de juny a Moscou.

que les acompanya. A la de Samara, per exemple, del 18 de maig, amb motiu de la cimera de Rússia i la Unió Europea, es va impedir l'arribada de Kaspàrov i alguns altres líders.

Desafiar l'autoritat. La manifestació de Moscou del dia 11 juny va aplegar només unes 2.500 persones. Només havien autoritzat el míting i no la marxa pròpiament. Tothom estava pendent de la decisió de l'organització de fer-la de totes maneres i plantar cara als policies antiavalots. Al final, Kaspàrov va dir que "es privaven del dret democràtic de manifestar-se pel carrer i que es dissolia la concentració", però que no s'entengués com una derrota, sinó "com a un pas necessari amb vista a

la tardor", perquè la de Moscou i la de Murmansk de l'endemà tancaven la temporada.

A les darreres marxades s'ha observat un canvi d'actitud per part dels òrgans de seguretat pel que fa a la repressió. Continua havent-hi arcs detectors de metalls per a entrar a la zona tancada de la plaça on es fa el míting i molta policia (a la de Moscou hi havia 2.100 agents i la manifestació era autoritzada per a 500 persones). Però, com resumeix Nadir Fatov, de l'organització A Favor dels Drets Humans, "ara ja no peguen als disconformes perquè el poder ha entès que no cal tenir-los tanta por".

Natàlia Boronat
Moscou

Moviments juvenils pro-Kremlin

El Kremlin utilitza diverses armes per mantenir al carrer el torcebraç amb les veus dissidents. A banda de la repressió de les forces de seguretat i la cacera de bruixes d'extremistes, utilitza els moviments juvenils que li són propers, com ara Naixi (els Nostres) o Molodaia Gvardia (la Guàrdia Jove). Aquests moviments s'encarreguen d'organitzar contramanifestacions per desacreditar les de l'oposició. Durant l'última marxa de Moscou, per exemple, anaven passant amb un cotxe que portava uns altaveus que emeti-

en rialles, amb l'objectiu tergiversar i privar l'audiència dels discursos dels opositors. El dia 12, amb motiu de la Diada de Rússia, 10.000 joves es van manifestar a la capital de Txetxènia per demostrar suport a Putin. Les idees i campanyes, fortament antioccidentals i amb un component d'agressivitat, encarnen molt bé el resultat de la creació de l'enemic exterior que denuncia Il·lariónov per a unir el poble rus.

N. B.